TEN ROOMS OF THE MIND

GENETICS

Origin



GILLETTE-GENETICA

Oorsprong

TIEN KAMERS VAN DE GEEST

Er is een huis dat ieder van ons bewoont zonder het ooit te hebben gekozen.

Het heeft geen adres. Het staat op geen enkele kaart. Toch kennen we het beter dan welke plek ook waar we ooit echt hebben gewoond. Binnen zijn er tien deuren.

Sommige openen we elke dag zonder het te merken.

Andere houden we op slot, alsof ze niets met ons te maken hebben.

En dan zijn er kamers die we niet zelf hebben gebouwd, maar die we op de een of andere manier toch in ons meedragen. Dit is geen theorie.

Het is geen psychologiehandboek dat op een plank ligt te verstoffen.

Het is het verslag van een man die deze tien kamers een voor een is doorgelopen, vaak zonder te weten waar hij was, en die nu, met een paar jaar meer op zijn schouders, probeert ze te beschrijven precies zoals hij ze heeft beleefd.

Tien deuren.

Ik heb ze allemaal geopend.

Sommige uit nieuwsgierigheid.

Sommige met tegenzin.

Sommige pas toen het al te laat was om terug te keren.

Als deze kamers je bekend voorkomen, is dat niet omdat ze mijn verhaal vertellen.

Het is omdat ze, ergens diep vanbinnen, ook het jouwe vertellen.

Ferdinando

GENETICA — Oorsprong

Ik keek in de spiegel.

Ik dacht dat ik mezelf zag.

Toen begon ik iets anders te zien.

Mijn vader.

Mijn grootvader.

Hun zwijgen.

Hun koppigheid.

Hun angsten.

Hun discipline.

Maar ik maakte een fout.

Ik heb niet lang genoeg naar mijn moeder gezocht.

De vrouw die mij ter wereld heeft gebracht.

Ik zocht haar alleen in mijn gezicht.

Genetica is een bibliotheek zonder planken.

Een archief geschreven in het vlees.

Elk gebaar draagt sporen.

Elke reactie bewaart een herinnering.

We dragen veldslagen mee die we nooit hebben uitgevochten.

Angsten die we nooit hebben aangeleerd.

Krachten waarvan we de oorsprong niet kunnen verklaren.

We zijn nooit een absoluut begin.

We zijn voortzetting.

We zijn het volgende hoofdstuk van een verhaal dat veel groter is dan onze naam.

Toen begreep ik iets.

De belangrijkste erfenis stond niet geschreven in de trekken van het gezicht.

Niet in de ogen.

Niet in de vorm van het gezicht.

Ze stond geschreven in daden.

In die stille manier om moeilijkheden het hoofd te bieden.

In het vermogen om te verdragen zonder lawaai te maken.

En daar begon ik eindelijk mijn moeder te zien.

Niet in de spiegel.

Maar telkens wanneer ik ervoor koos me niet over te geven, zonder het aan de wereld te verkondigen.

Ferdinando